

SÜMEG ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Hirdetések egység szerint. A nyílt tér sora 1 korona</p>
--	--	--

A bűvös palást.

A közmondás, hogy ruha teszi az embert, egy egyszerű tapasztalással szaporította a győzelmek és tanulságok számát ebben a háboruban. Békés, szerény csöndes férfiak a trombitaszóra levetették a mindennapi gunyájukat, beleöltöztek egy más köntösbe és egyik napról a másikra egy soha meg nem halaványodó ragyogás hőseivé és vértanúivá lettek, akiknek eddig semmiféle megadottságát nem is sejtthettük, se dicsőségre, se mártíriumra.

A régi, a hagyományos színek mellett új színeket avattak mindnyájunk lélkének, szívének szentté a kötelességnek, az önfeláldozásnak és a szenvedésnek példátlan és határtalan tömegével, amelyek ezekben burkoltattak. Bizonyára: nem a szín és nem a köntös tette. Az ember lelke és vére szentelte meg és tette gyűrűtlen, sárosan, rongyban és lakón is ragyogóvá és dicsőségessé a köntöst. De szentnek tisztelem a katonaruhát, mert általa ismerem meg hősmennek és vértanumnak a mosolygó vagy sápadt, a daliás vagy béna férfit, aki viseli. Általa tudom meg: ez a férfi érettem harcolt, viselte a veszedelemnek, viaszontagságoknak, szenvedéseknek tűzből s jégből kovácsolt láncát, érettem

vérzett és éhezett, érettem lett vak, béna és sánta nyomorék.

Ezekről szólunk Dicsőséges, drága mártír és koldus-testvéreinkről. Akik már hazatértek és még majd haza fognak térni a háborúból, mert szegények már nem küzdök. Szegény, eltörött férfiak: mindenkinek hiányzik valamije, ami nélkül nem egész. A karja, a lába, a szeme világa, vagy bent törött el, vagy pattant el egy rugó a tegnapi még kitűnő gépben és tett mozdulhatatlanná egy darab életet, egy darab mozgást.

Nem vagyunk olyan szegények, hogy teljesen gyámoltalan koldussá hagyjuk elesni azt, csak egyet is azok közül, aki így lett esendővé. Ha olyan szegények lennénk, megszűnnénk emberek lenni. De hogy visszaadhassuk nekik mindazt, amit a szent és hősi áldozásban veszítettek, ahhoz se vagyunk elég gazdagok. Hogy ily gazdagok lehessünk, ahhoz Istennek kellene lennünk. Tehát meg kell alkudnunk a lehetőséggel és úgy kell megcsinálnunk az alkut, hogy az elérhető legtöbbet meentsük meg azok számára, akiknek mindent már vissza nem adhatunk. Meg kell erőltetni minden módját annak, hogy hozzájuk való adósságunknak, amelytől egészen kitisztázva soha se lehetünk, a lehető legnagyobb részét törleszthessük.

Kenyérben a földadat nem a legnehezebb. Kenyérben nem mind lett koldussá, aki testben megcsönkult. És aki igen: igényeiben sorsa szerint szerény és kielégíthető. Hogy azt a darab barnakenyeret visszakaphassa egy hálával, részvét:el és tisztelettel teljes nemzeti társadalomtól, a béna hősnak nincs a teljes testi épségére szüksége. Meg fogja kapni csak a lába munkájáért, akinek a keze veszett el, és leültetjük egy kényelmes székbe azt, hogy a kezével tudja megkeresni, akinek már lába sincsen. A nemzet, a társadalom el fogja látni és el fogja helyezni őket: ebben kételkedni nem is akartunk.

De nem csak kenyérral él az ember. A falathoz, amely fájdalom, alig ha lehet bőséges és hófehér, ezeknek az embereknek, kik a maximumot adták, egy más minimum is kijár a tisztességből. Ha béna koldust látok a sarkon, az aprópénzemhez nyulok. Ha béna katonát: a kalapomhoz. Nem szabad és nem illendő csak a részvét, csak a szájalom alamizsnájával kifizetni azokat, akiknek a kegyeletes hála és tisztelet adója is dukál. És meg kell adni a lehetőséget, hogy ezt a legszivesebben honorált kötelezettséget hálánk és tiszteletünk teljesíthesse.

Tábori posta.

Karácsony este.

Ebben a levélben adom közre hogyan karácsonyoztak a mi fiaink ott a messze idegenben. Mindenesetre megható és könnyeket fakasztó olvasnunk, hogy ott a tengerparton, nagy távolságban innét — hogyan esett meg a szent-este ünnepe, azok között az emberek között, akik hosszú-hosszu, nehéz hónapok küzdelmei mellett, — számkivetve a családi körből — ílték meg a Megváltó születését Szórol-szóra másolom a levél idevonatkozó részét:

»Oh te fájdalmas idej karácsony! A legszebb tengeröböl felett egy villában, karácsonyfa áll; lázas munkában egy öreg baka diszít; van rajt: piros bogó, narancs, citrom, cukor, aranyos dió, babér, szallag, gyertya — s a környék összes virágai. Karácsonyfa-gyújtáshoz eljön L... századosunk, a gyertyák kigyulnak s az öreg családapák alkáról a »Csordapásztorok« szólnak. A századosunk leborul, én hangosan felzokogok, a gyülekező legénység az ének hangjait már a távolból jöve átveszi, a terembe érve folytatná, de hangjuk elcsuklik... S a patogó kedves dallamok, sirnak, zokognak.

Az első megilletődés után csudálatos nyugodtság szállta meg mindnyájunkat. Bár a patogó ritmus ezután sem pattogott, de szí-

vünk, lelkünk egybeforrva, szent megilletődéssel zengedezte a kicsi Megváltónak, drága szív anyjának az egyszerű pásztorok hódolatát.

Csudálatos, gyönyörűség este volt. S én úgy éreztem, hogy az én drága öreg hősemre könnyezve tekintett le a Megváltó.

És úgy éreztük, hogy az értünk hulló könnyeket a kicsi Jézus selyemkeadóval törli le.

És nagy büszkeséggel éreztük, hogy megvédtük és megvédjük az értünk könnyeket hullatókat!

S még igen sokat éreztem. Ujra bizom az emberekben, újra bizom az életben.

»E vad helyeken 18 hónapot töltve, bajtársainkon kívül senkivel sem érintkezve, földben, rovarok társaságában, — ha póriás az állapotunk, rebsodálkozzék rajta.

Igen-igen sok szépet akartam Magának írni a tegnapi estéről. Eiparasztosodott mi voltunk, egyszerű picike lelkünk akkora volt! « Boldog új évet!

XII. 25.

Ezeket a sorokat olvasva, nem hiszem, hogy az itthonmaradottak szeme is szárazon maradjon. Hát kelle annál meghatóbb, szebb, mint mikor azok a katonák, akik erős, nehéz harcokban, szilárdan, hősi bátorsággal védik a mi biztonságunkat ott az idegenben egy kis zöld fa körül állva »csordapásztorok« régi dallamától megindulva — sirva fakad-

nak... Sirva, mint a gyermek... a katonák, — az erős, harcos férfiak... Aztán sirnak a karácsonyfa alatt!

Drága szeot legenda, sok száz éves régi-régi, egyszerű primitív történet, mely gyermekké varázsolja az erős, sok küzdelmet átélte felnőttek szívét-lelkét is!

Zöld fenyőág, mely kitarást ad a további nehéz megpróbáltatások ellen... Szent, régi dal, mely felviszi a könyörgéseket, egészen a csilagos kék mennyboltozatig!

Mi yen jó, hogy az emberi kalváriadnak vannak ilyen kedves, ennyhet adó, bűvössel szolgáló nagypihenő helyei is.

Vajjon mit csinálunk, ha ezek nem volnának?

Németh Böske.

Használjunk hadisegély - bélyeget!

Láthatóvá kell tenni a jogosultaknak hozzája való jogát. És ennek a módja nem nehezebb, mint amilyen könnyű készséggel vagyunk hajlandók, sőt vágyunk teljesíteni hozzájuk való kötelességünk.

Azt gondoljuk, hagyják meg nekik a köntöst, melyben a dicsőséges szerencsétlenség érte őket. Adják meg nekik a jogot, hogy csonka, béna testük minden időben ezt a ruhát viselhesse. Bizonyosságul annak, hogy amijük hiányzik, azzal nem kevesebbek az épeknél és teljeseknél, hanem többek áldozatban, odaadásban, megszentelt szenvedésben és szánalom, hanem a tisztetel jogában.

A csonkaság és bénaság látása nem csökkenti, hanem teljesebbé teszi a katona hivatásának képzetét lelkünkben, gondolatunkban, megértésünkben és tiszteletünkben.

És mindez a csonkaság és bénaság ebben a köntösben a részvételnél vagy szánalomnál erősebben váltja ki belőlünk a hála, a kegyelet és a dicsőségnek járó hódolat indulatát. A csodálatos, a bűvös erejű palást ez amely kiemeli a hőst és elföldi a nyomorékokat, tiszteletté avatja a szánalmat és dicsőséggé a csonkaságot...

Zsófia levele.

Isonzó, 1915. nov. 13-án.

Sárosan csoszog be az ordonánc a tartalék dekkungba. Egy csomó lapot, levelet tesz le az őrmester ur elé. Őrmester urnak jelenem alásan, ujság máma nem gyűjt... Nagyon fuj az ordonánc. Alig volt ötszáz lépésre a postáért, de veszett nagy a sár. Többet hátra, mint előre. Kis vártatra megint megszólal. — Majd el is felejtetem, azt üzenie a hadnagy úr, hogy valami készül, mert mozognak a taláncok a jobb szárnyon.

Hát hiszen azért vagyunk itt, csak gyűjtsd az ebadat, majd gondunk lesz rá, hogy mentül kevesebben mehessenek vissza.

— Gyertyát hoztál-e?

— Nem adtak, pedig kértem.

Azt a fölséges kirelejszomat, még a leveleket se bírom szétszítani. Te ha nem kértél, megemlegeted — jobb lesz, ha mindjárt indulsz is.

— Kértem, de hát azt mondták, nekik sincs. Pislogtattam egyre az ablakra, a multkor onnan csiptem, de most ott se volt. — De bizony nehéz dolog ez, ezt már nehéz halgatni. A leveleket... hát hiszen ha másról volna szó, de a levelekről. Felütik fejüket egyenkint a harcosok, borzasztó furja az oldalukat. Ennél fontosabb aktust nem ismer a baka. Mozognak, morognak, miig végre előre mászik az egyik.

Van még nekem egy darabka, tegnap vettem, mikor a híflaccon voltam.

... No csak ide vele. — Nagy ügyel-bajjal előkerül egy teljesen ép gyertya a borjuból. Van ott a másik bornyuban is. Akad itt is, ott is, de nem a mindennapi eseményekre kerülnek elő. Levél, csomag az egészen más, tudja már az őrmester ur az ilyen eldugott gyertyák kulcsát. Mielőtt meggyújtandák, szépen becsinálják a kijárási sátorlappal. Nem szabad elárulni a rezervát, mert egy nehéz csomag, ahogy a baka nevezi kochkiszni, mindjárt meglátogatja a társaságot. Az állisztek a meggyújtott gyertya köré ülnek. Mind csupa fül. Remegve lesik a nevüket...

— Korporal Kardos — olvassa az őrmester.

— Az má nem tud olvasni, én vittem le tegnap...

— Igaz a' egy kicsit megkészt a levél. No de hát majd visszaküldjük.

Mikor vége van az osztásnak, kiki mohón tör a gyertyavilág fele. Lassan kibővül, mi hir otthon. Itt ott az asszony még a békéről is ír. A Julisnéni' hallottam, hogy már kezdődik a béke — tudja kend a Gábrí Julist is, az pedig a papokhoz is járatos. A másik, aki a betűkkel való ismeretséges kerülte annak idején, aggódva lesi melyik van már készen. Mind jó ember itt. Testvérek, igazi testvérek, akár melyik szívesen felolvassa. — Add ide, csak mondja egy írás-tudó, ugy látom az anyád irt. Egészségesek, a piszt, amit kütté megkapták, köszönik szépen, mert nagyon köllött má'.

Szomorú képpel halgatja a Fercsi, elérkeznyedve gondol haza, de nem sokáig késik a boldog meglegedettség sem. Hogyisne, ötven koronát küldött haza most két hete. Mégis csak jó az a huszonegy is — alig volt harminc koronája, mikor elkezdte és ötvenet hozott össze. Azóta már a Treszka is biztosan tudja, lesz becsülete, ha haza mén szabadságra. Átveszi a levelet, szépen a blúz-zsebébe dugja, mert ott a helye, a szíve fölött. Most már csak az után fáj a szíve, hogy nem tud mindjárt válaszolni. Majd akad az is. Holnap is lesz nap, megkéri majd az önkéntes urat, az gyorsan megírja, még cigarettát se kell erte adni — Hej de buta is vótam, nem köllött az oskola, most ehen-e még a föld alatt is sinylem, morfondírok Fercsi...

Mikor eloszlik némiképp a társaság, lebeveredik ki-ki a pokrócára, az állisztek együtt maradnak még. Beszélgetnek.

— Nézd milyen szép rózsaszínű, talán szagos is?

Forgatják Kardos levelét, kézzel-kézre jár. — Ezt aligha az anyja küldte! Fel kéne bontani!

— Hát bontsuk, hiszen az átvesztát ugy is meg kell nézni.

Lassan bontogatni kezdi az őrmester. Vigyázva, bicskával, nehogy a kopertán baj essék. Lassan bővüztetni kezdi: — Eé de... s a ara... nyos Palim. Ne mán Téglás, nagyon uras írás, olvasd te, te ugys amolyan urféle volná otthon. — Téglás a félig urmorma (községi írnök) átvesztá a levelet s olvassa.

Édes aranyom Palim!

Most már, hogy megkaptam a fényképét, még jobban szeretem. Lám milyen jó az lsten, hogy összehozott bennünket. Egy véletlen sor s mi mennyire megszerettük egymást. Alig varom már, hogy az élő Palikámat is láthassam...

— No hát arra ugyan várhatsz, mormogja az őrmester...

Milyen boldog leszek, ha megkapja a szabadságot...

Hát hiszen máma má mehetett volna, — ugy-e Téglás: köztük vót ü is.

— Köztük hát, feleli Téglás, hiszen még Szerbiából velünk jött, ezzel a transzporttal mehetett volna, ha az a bitang gránát... hej de pocskut szét ütött köztünk. Ha tíz perccel előbb felmegy a kommandóhoz, most már valahol Pest körül járna. Persze, szegény jó Pali eljött még fel hozzáak elbucszni. Kár érte, jó pajtas volt.

Ir-e még valamit, olvasd már, mert miik az idő s ki tudja, talán lényeg rakoncátlan-kodik majd a szomszéd. Igaz a, milyenek vannak most itt? — A tollasok, őrmester ur, tegnap váltották fel amazokat, de csinálják is, mondja rá az ordonánc.

Hat percre, az újsóprű jólsóprű, de majd ott leszünk mi is a sóprésnél igaz-e koma s ezzel barátságosan hátba vágja a Téglás urat, aki sietve köhög rá... de ott ám!

— Te ordonánc! Bujj ki csak a parkra s ha ropogást hallasz, szój bel! Az ordonánc lassan, ügyelve kibujik a sátorlap alatt. Kivülről igazít rajta, nehogy valami kis világosság is kibujhassék. Alig hogy eltávozott, egy piszkos, szőrös alak jelenik meg a nyílásnál.

— Jó munkát adjon Isten! Mi jót csináltok?

— Itt vesződnék evvel a levéllel, gyere no beljebb. — Beljebb kerül a jövevény, Láto-

gatóba jött a szomszéd zúgból a zugsfűher,

őregcsont, négybeli — megbecsülik. — Mikor leér, az őrmester tovább forszfrozza a levelet. — Van-e még sok belőle?

— Van még egy kevés, de most úgy jó volna, ha Kollár is hallaná, kezdjem előlről?

Dehogy, hát majd megmondjuk neki az elejét, hiszen akkor sohase jutunk a végére.

— Csak nem a Zsófia irt, a Kardos Zsófikája?

— Hát még ott nem vagyunk, de az bizonyos, hogy a Kardosnak szólt. Tán te ismered?

— A lányt nem ismerem, csak képről, de leveleit olvasgattam már. Valami uribb fajta lehet, mert nem úgy ír, mint a többi leány, a mifajtánk. Polgariomba is járhatott, ezt onnan tudom, mert hogy írta is. Pali azt is mondta, hogy husz hold föld is jár vele. Módos lány, a lényképiről is látszik, aztán nagyon takaros, helyrevaló lányka.

Felvillan Kollár szavaira Téglás káplár szeme s még mohóbban lesi a szavait.

Szegény Pali, van-e már körszije? — Hát persze hogy van, kemény fábul és bevéselt, a tischler barátja csinálta.

— Lám, lám, megmondtam én, — beszél tovább a jövevény, hogy nem jó vége lesz. Ő is éppen így volt, mint ti, azon tanakodott egyszer, hogy mit csináljon egy levéllel. Csordásnak, a zugsfűhernek szólt, de az akkor már ott volt, ahol most ő is van. Arra határozta hát magát, hogy ír neki, de úgy, mintha nem tudná, hogy Csordás meghalt. Addig irogatott, amíg a lány vissza nem irt. Már egészen megszerették egymást így a levélben... Most ehen... e. Hát most melyiktek akar neki írni? Ugy látom, siri csönd követi a szavakat. Téglás kezében megremeg a levél, leesik. Nem nyul utána senki. A gyertya mintha elvesztette volna bátorságát, alig pislog. Néha fellobban, de hirtelen lekonyul a sápadt arcok láttára. Kinos szótlanság ütött tanyát a vendég szavai nyomán. Nehéz sóhajok szálltak el a megszorult tüdőkből. Messze-messze szálltak s mintha mindmegannyi bocsánatot esdve lépne át a kis csöndes vískók kúszóbbát. Zsófia zsalkateres házat mind elkerültek ezek a sóhajok, de mégis mintha mind ott ácsorogna. Mintha mind vitte volna neki a hirt, hogy hát Pali nem ír, de hát mi sem.

Pali volt a harmadik, akit mindig várt haza... lám, lám... szotyog a jövevény, hogy valamit mondjon...

— Őrmester úr! forvetsz jönnek a taláncok, kiáltja le az ordonánc. — Nagy sürgés-forgás, hirtelen újraébrednek, a lidérc eltűnt... előre, az apjuk keservét, üvölti az őrmester.

Fut a rezerve, nem packáznak, gyorsan végeznek a tolakodóval. Alig mult el egy félóra s máris szállingóznak vissza. Egyik-másik köpenye véres, talán vér... aki ott nem maradt, az a pár... az már azóta meséli a többinek, hogy hát bizony lesz temetni valójuk elég.

— Ki hiányzik? Senki, no ez derék dolog. Ezt jól csináltuk fiuk! Gyere csak ide Téglás, akad itt még egy kis rumocska... Téglás... nem hallod, ígyunk egyet a hazáért. De Téglás valahogy nem jelentkezik... elmaradt... el örökre... most az őrmester szeme megakad a rózsaszínű levélen... sáros, piszkos, de látszik. A Téglás ejtette el... Elszorul a szíve. Sokáig nézi azt a levelet... Sok minden eszébe jut... persze Csordás lelke... Megremeg a rumosüveg annak a kezében, aki annyi olaszt elküldött már, amikor a levélre tekint... Ordonánc! — Parancs! Látod azt a levelet — le — vidd ki innen messze, érted... ásd el... de nem, vidd az Isonzóba... érted-e... köss rá egy követ s dobd bele...

Kelemen György Dezső.

Adjunk a vak katonáknak!

Előfizetési felhívás.

Lapunk jelen számával megnyitotta XXIV. évfolyamát. Beléptünk a véres, szomorú rejtelmekkel teli 1916 évbe. Ez az esztendő nagy nehézségeket gördit a mi újságunk elé is. De mi továbbra is ugyanazzal a buzgósággal kívánjuk szolgálni városunk érdekeit, mert harcos testvéreink példáját követjük, mikor becsületes kötelességtudással, a cél igaz szeretetével dolgozunk a jövőért akkor is, mikor az akadályok nagyobbak, a nehézségek súlyosabbak.

A »Sümege és Vidék« folytatja munkáját. Kérjük lapunk barátait és ismerőseit, könynyítsék meg munkánkat azzal, hogy fizesse nek elő lapunkra tegyék tehetővé, hogy a hihetetlenül megsúlyosult gazdasági viszonyok között is megfelelhessünk lapunk hivatásának.

Tisztelettel
a »SÜMEG és VIDÉK«
kiadóhivatala.

H I R E K.

— **A zalaegerszegi esküdtbíróóság új elnöke.** A győri kir. ítélőtábla elnöke a zalaegerszegi kir. törvényszéknél az esküdtbíróóság elnökévé az 1916 évre Horváth Sándor törvényszéki elnököt, helyettes elnökévé pedig dr. Fritz József törvényszéki bírót nevezte ki.

— **Halálozás.** Gosztony Sándor járásbírói tisztségviselő f. hó 8.án d. u. 1 órakor hosszú szenvedés után 34 éves korában elhunyt. Nyugodjék békében!

— **Az anyakönyvből.** Sümege 1915-ben született 130, meghalt 145 egyén. A csökkenés 15. Házasságot kötött 6 pár. Ez a háborús statisztikája Sümege nek.

— **Jótekonycélú előadás.** Szabolcs Stefánia, a sümegei polg. isk. tanítónője, — mint már régebben jeleztük is, folyó hó 12-én este 7 órakor az Apollo-mozgósínházban jótekonycélú előadást rendez. A jövedelem egy része a Kárpátokban felépítendő »Sümegefalva« javára, a másik része pedig a vak katonáknak van szánva. A műsor a következő: 1. Megnyitó beszéd. 2. Galíciai napok (utalás veitett képekkel) Irta és előadja: Szabolcs Stefánia. 3. Mindnyájunknak el kell menni. Hazafias színmű 3 felvonásban, mozgóképpel. 4. Mozgósítás a konyhában. Humoros film. — A jegyek ára a rendes. Előre válthatók Horvát Gábor könyvkereskedésében. Felülfizetéseket hirtelapilag nyugtáztatnak. Az estély érdekes programja, valamint a nemes cél érdekében, nekünk, Sümege város közönségének is csupán csak az lehet a jelszavunk, ami a programmon szereplő szenzációs film címe: hogy »Mindnyájunknak el kell menni!« S hisszük is, hogy mindenki ott lesz, aki csak ott lehet!

— **Ki lehet terménykereskedő?** A háboru alatt nagyon megnövekedett a terménykereskedők száma. A hatóságokhoz több feljelentés érkezett, hogy sűrűn alakulnak új terménykereskedő cégek anélkül, hogy iparigazolványuk lenne. A belügyminiszter most konkrét eset kapcsán kimondotta, hogy a terménykereskedés sem képesítéshez, sem engedelemhez kötött ipar nem lévén, az iparhatóságnál történt bejelentés mellett bárki szabadon gyakorolhatja, attól függetlenül, hogy az iparhatóság az igazolványt kiadta-e vagy sem.

— **Igazolvánnyal lehet táviratot feladni.** Táviratokat december 25-től kezdve csak igazolvánnyal lehet föladni; aki tehát bárhol táviratot feladni kíván, el ne mulassa magát igazolvánnyal ellátni. Ha az illető postán a feladót ismerik, úgy az igazolvány mellőzhető.

— **Mikor jön a vaspénz?** Hirt tudunk arról, hogy a kincstár német mintára vas-tíz-és huszfilléreseket fog kibocsátani. Értesülésünk szerint a kibocsátás időpontja január 5. és 10. közt lesz, miután a váltópénzforgalom méretei oly nagyok, hogy minél

előbb kellett kisegítő eszközről gondoskodni. Miután az utóbbi időben sok ezüstpénz került ki a piacra s az új vaspénz remélhetőleg minden kalamitást el fog oszlatni.

— **Köszönet.** A hadikórház új évi ünnepeire adtak: Steiner Simonné 4 K, Kellemen Károlyné drné 2 K 50 f. Vértessy Edit 500 cigaretta. Az élelmezéshez adott: Dr. Ottay László 45 K 73 f. Novák Sándor bábtesztát.

— **Köszönet.** Dr. Kellemen Károlyné.

— **Adományok a vak katonák számára.** A vak katonák részére a sümegei polgári önképzőkörben 1915 dec. 31. rendelt estélyen. A vöröskereszt egylet által Halás Kálmán urnál készletben tartott perselyt: Szijártó Manci és Schaffer Irma hölgyek körül hordozták tányérozva be folyt 10 K a perselybe pedig 22 K 30 f. összesen 37 K 30 f. Ehhez előzőleg nálam fizetett Rothsild Sándor 2 K, Somogyi Emil, Fonyó Kálmán és Markó István. — Összesen 38 K 30 f. Fogadják az adakozó közönség hálás köszönetemet. Vendéglőkben elhelyezett perselyekben ezentul a befolyandó részt szintén a vak katonák számára fordítjuk. Sümege 1916 jan. 8 hazafias üdvözléssel Bánfi Ajajos gyűjtő.

— **Adakozás.** A sümegei vöröskereszt-egylethez és az ovókórházhoz adományozók: Sümege községben adományoztak: Joós Antalné 4 kor. Hertelendi Gáborné, Hertelendi Pálné, Gönye nővérek 2-2 kor. Mautner Adolf 1 kor. Molnár Józsefné 60 fill. Liszli Istvánné 40 fill. Kondor Péter 10 fill. továbbá élelmi szert adták: Bazsó Sándorné, Strausz Józsefné, Hoksüld Róza, Szijártó Mihályné, Kozáry Ferencz, Császár István, Vég Jánosné, Bachinger Imréné, Gosztonyi Istvánné, Kalmár Henrikné, Gaál Istvánné, Jágvi Sándorné, Novák Zsigmondné, Bricht Viktorné, Totola Imréné, Niederanger Jánosné, Hablender Józsefné, Kis Antalné, Klein Gyula, Schvarcz. (Folytatjuk) — Bánfi Ajajos a vöröskereszt-egyesület elnöke.

LUBACZOW OSTROMA

az »APOLLO« mozgósínházban

Színre kerül ma, január 9-én.

Hazafias színmű 3 felvonásban

Színhely Lubaczow, Lemberg mellett. Idő: 1914.

A kis galíciai faluban, Lubaczowban él Lubaczow gróf leányával, Sophieval. A faluból és a környékéről már a lakosság legnagyobb része elmenekült, csak ők ketten maradtak a kastélyban. Nem akarnak ki térni az ellenség elől, hanem szükség esetén védelmére is kelnek. Lubaczow felé vezető uton osztrák-magyar katonaság menetel. A kastélyban csak a faluban maradt kevés számú lakosság élén a gróffal és leányával maradt. A csapat bekvártélyozza magát a faluba és megkezdődik a táborozás. A katonák lenn a faluban mulatnak, a tisztek pedig a kastélyban kapnak helyet. A tisztek között van Dankl főhadnagy is, aki Sophiának, a grofkisasszonynak gyermekkori játszótársa volt. Hosszu idők óta nem látták egymást és most ujra találkoznak, egymásba kapcsolódik tekintetük. Vigan zajlik le a lakoma a kastélyban és a faluban egyaránt. Vacsora után Sophie és a főhadnagy lemennek a holdfényes parkba, ahol a leány a régi boldog szerelem emlékére egy talizmánt ad neki. De a boldogság nem tartott sokáig. Lubaczow falut csapatának stratégiai okokból kiürítik és Dankl főhadnagy érzékenyen vesz búcsút menyaszonyától. Bucsuzáskor megígéri Sophie Ferencnek, hogy tüzjelet fog neki adni, ha az oroszok bevonulnak Lubaczowba. Megállapodnak abban is, hogy Sophie, amit lehet, megtud az oroszokról és Ferencz, aki csapataival nem messzire vonul vissza, időnként a kastélyhoz fog lopózni. A katonák elvonulása félelemmel töltötte el a falut. A lakosok nem érezték magukat biztonságban és mindenüket a kastélyba viszik, hogy ott

a pincében elrejtésük. A szolgák is a kastély ezüstműit ide akarják elrejtetni, de a gróf nem engedi. Sophie az öreg szolgát is beavatja a titokba és együtt készülnek a titkos feladásra. Künn az oroszok táborában, ahol Smirnov javában mulat egy bor-pincében. elterjed a hire, hogy Lubaczowot kiürítették és megindul a csapat Lubaczow felé. Üres utcákat találnak és csak a polgármester fogadja őket az elhagyott város-házán. Természetesen megkezdődik a garázdálkodás s míg a közkatonák a falut fosztogatják, addig a tisztek a kastélyban dor-béznak. Smirnov ezredes ugyan elég tartózkodóan viselkedik, de eltűri tisztjei féktelenkedéseit. Leszáll az éj. Sophie elhagyja a kastélyt és némán siet a toronyhoz. Ott meggyújtja a fáklyát és vissza siet a kastélyba. A magyar táborban észre veszik a tüzelet és Ferencz megkapja az engedélyt, hogy két önkéntes jelentkezéssel a faluba siessen, hogy ott közelebbi adatokat tudjon meg az ellenségről. Lassan lopóznak a kastély felé, de nem sikerül észrevétel nélkül oda jutniok, mert egyik előőrssel fel kell venniök a harcot, amelyben ugyan az elő-örst megsemmisítik, de Francz is súlyosan megsebesül. Sophie, mikor a kastély közelében lövöldözéseket hall, odasiet és sikerül neki Ferencz észrevétel nélkül a kastélyba csempészni, ahol egy elrejtett szobában helyezi el. Reggel megtalálják a megölt oroszokat és Smirnov ezredesnek gyanussá lesz a dolog. A közben elkészített telefon segítségével megerősítést kérnek, de Sophie elvágja a kábelt. Smirnov ezredes még jobban felháborodik s maga elé csitálja a gróft és kijelenti, ha meg nem kerül a bü-nös, megsemmisítik az egész falut. Azután át akarja kutatni a szobákat, a tisztek be-törnek Sophie szobájába is, amelyben Ferencz feküdt, de Sophie nemes felháborodással jelenti ki, hogy ez az ő leányszobája és ide idegen férfi be nem teheti a lábát. Smirnov ezredes méltányolja ezt a kijelen-tést, s a szobát nem kutatja át, hanem le-csukhatja és őrt állít az ajtó elé. Közben már a németek közelednek a faluhoz és reggelre már általános rohamot rendelnek el az osztrák-magyar csapatoknál is. Másnap reggelre Smirnov ezredes is tett valami in-tézkedést. Agyon akarja lövetni a falú ösz-szes lakóit, mert nem adták ki a vétkeket. Az ítélet végrehajtására már nem került sor, mert másnap a szövetségesek megtá-madták az orosz csapatokat és rövid harc után kiverik őket a faluból. A gróf, Sophie és Dankl főhadnagy örömmel üdvözlük a kiállott szenvedések után a diadalmas szö-vetségesenket.

Felelős szerkesztő: Horvát Imre.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Gulliver

A prima
kaucsuk
cipősarok
a
kaucsuk sarkok
királya

Érdemes látni, mert kaucsukból készült.

A P O L L O

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

Január 9-én, vasárnap

➔ Háborus nap! ➔

Ujdonság! Ujdonság!

Lubacow ostroma

hazafias színmű 3 felvonásban.

Színhely: Lubacow, Lemberg mellett. Idő: 1914.

Háborus kép.

<ol style="list-style-type: none"> 1. A keleti harcterről. 2. Lotz város lakói tüzfát gyűjtenek. 3. A rossz lengyel utaknak áldozata. 4. Németek temetik az elesett oroszokat. 5. Menetelés Varsó felé. 6. A „Mlavai” zsidó temető, melyben az oroszok elsáncolták magukat. 7. Őrségen 20 fokos hidegben. 8. Német népfelkelők egy ideiglenesen épített tábori konyhán. 		<ol style="list-style-type: none"> 9. Orosz foglyok összeszedik az üres gránátosarakat. 10. Az őszpontosított csapatok elfoglalják a kijelölt helyüket. 11. Tábori-erőd készítése. 12. Bombától mentes barlanglakás. 13. Az újonnan készített tábori erődöt használatba veszik. 14. „Sah ein Knab' ein Röslein stehn.“
---	--	--

Ezüstsugár Dráma.	Pufi ideges humoros.
Elemek harca humoros.	Náci udvarol humoros.

Nyomatott Horvát cábor gyorsajtóján sümegen.